

EKSTERN

NR. 1 1980

**Vietnam-
veteran
tatt av
flygende
tallerken**

En erfaren sersjant i det amerikanske flyvåpen forteller hvordan han etter et fantastisk møte med fremmede vesener ble ført til og tatt ombord i en såkalt flygende tallerken – og hvordan han fikk en tur med det ukjente fartøyet.

Stabssersjant Charles L. Moody, en dekorert Vietnam-veteran, er av psykiatere innen flyvåpenet erklært for mental stabil og arbeider innen sikkerhetstjenesten. Opplevelsen rystet ham så sterkt at han ikke fortalte noe om den i månedsvis. Da han endelig bestemte seg til å dele opplevelsen med andre, ble hans uttalelser bl.a. underkastet en løgndektektorprøve. Lederen av denne, Charles McQuiston, sier at det ikke er tegn på stress eller be drag og at det ikke kan herske tvil om at han forteller sannheten.

Sersjanten ble tatt ombord i den flygende tallerkenen nær Alamogordo, New Mexico – kun 400 kilometer fra det stedet skogsarbeideren Travis Walton ble bortført av en ufo noen måneder senere.

Moody, som nå er 34 år, uttrykte seg først detaljert om bortførelsen da han for et par år siden var stasjonert på en flybase i Europa.

– Jeg har tenkt lenge og inderlig på om jeg skulle si noe til andre om dette, sa sersjanten. – Jeg vet jeg kan bli gjort til latter, akkurat som da jeg selv gjorde narr av folk som diskuterte ufoer. Det skjedde den 13. august 1975 mens jeg var stasjonert på Holoman flybase i nærheten av

Alamagordo. Jeg hadde hørt at det skulle komme et meteorregn den natten, derfor kjørte jeg ut til et øde sted i ørkenen for å se på det. Jeg gikk ut av bilen og satte meg på venstre forskjerm. Natten var krystallklar. Jeg ventet omkring 40 minutter, men intet meteorregn. Til slutt, da klokken var 20 minutter over ett, bestemte jeg meg til å kjøre hjem igjen.

Men så falt denne tingesten ned fra himmelen omkring 100 meter fra meg. Den kom uenlik som i et glimt. Da den hadde en høyde på 10 til 20 meter over ørkenen, stanset den og begynte å slingre. Så holdt den opp med å slingre ... og begynte å gli over mot meg. Jeg ble livredd! Og jeg gjentok stadig for meg selv: Identifiser den! Identifiser den! Jeg kan identifisere hvilket som helst amerikansk fly og nesten alle utenlandske. Jeg har en ledende jobb med vedlikeholdelse av fly og har omkring 1 500 timers erfaring i luften. Men dette her lignet ikke noe jeg hadde sett før!

Moody sa at objektet var diskosformet og glødet med svak metallgrå farge. Det var ca. 15 meter bredt og 7 meter høyt og hadde tre kuler på undersiden.

– Jeg har gjennomført mye kamptrening, men jeg var som lammet av skrekk, innrømmet han. – Jeg fortsatte å tenke: Min Gud! Hva er det? – Jeg hoppet ned fra skjermen og satte meg inn i bilen mens jeg holdt øye med fartøyet. Jeg fomlet med tenningsnøkkelen, mens hjertet mitt slo voldsomt – og da jeg en-

delig fikk vridd om nøkkelen skjedde det intet. Motoren var simpelthen dau, og batteriet var ellers bare måneden gammelt. Jeg var virkelig redd mens dette sto på, og jeg tenkte: Kjære Gud, dette er ikke naturlig. Det er noe ukjent!

Fartøyet stanset først da det var mindre enn 20 meter fra bilen. Så hørte jeg en skinger stemme og det viste seg et vindu på fot. Jeg kunne se skyggeaktige skikkelser i vinduet. Plutselig så jeg et merkelig skjær som innhyllet bilen og jeg kjente meg med ett så matt. Så forsvant denne følelsen ... og jeg fant meg selv sittende i bilen mens jeg stirret på fartøyet som forsvant. Det skjot rett opp i luften og akselererte hurtigere enn et jettfly. Så vred jeg teningsnøkkelen rundt igjen og bilen startet med det samme. Jeg trakket gassen i bunn for å komme vekk i en fart.

Moody sa at han kjørte rett hjem hvor han opphisset fortalte sin kone at han hadde sett et vaskekte ufo. Det var først da han så på klokken at han ble klar over at det måtte ha skjedd noe mer enn bare det at han hadde sett ufoet. På en eller annen måte var det gått en time og tyve minutter for mye – tid han ikke kunne gjøre rede for.

Moody bestemte seg for ikke å rapportere ufo-observasjonen, fordi han følte at det ville bli gjort narr av ham. Men hele neste dag spekulerte han over det merkelige hullet i tiden nætten før. Gradvis begynte det å dukke opp bil-

der i hans hode av fremmede vesener – de kom glimtvis – og til slutt kunne han helt og holdent erindre hva som var hendt den natten.

– Mens bilen var innhyllet i skjæret kan jeg huske at det kom to vesener mot meg fra fartøyet. De gikk ikke, de gled, sa Moody, som da hadde vært ansatt i flyvåpenet (U. S. Air Force) i 14 år. – De la hendene på bildøren, som om de prøvde å åpne den. Jeg var stiv av skrekk, men klar til å slåss for å komme meg unna. Jeg åpnet bildøren ved å presse mine 105 kilo imot den, og et av vesenene ble skjøvet bakover. Jeg tumlet ut av bilen og gav den andre et knyttneveslag i ansiktet, som var bløtt. Jeg så ham falle bakover, deretter ble alt svart for meg ...

Da Moody kom til seg selv, lå han på en hard bordplate. Et vesen var i gang med å undersøke ham. Moody sa at han prøvde å komme seg opp, men han kunne ikke. Vesenets kranium var omkring en tredjedel større enn menneskets, det hadde ikke øyenbryn, ikke hår i det hele tatt. Øynene var runde og på størrelse med kvartdollarstykker, og blikket var meget gjennomtrennende. Øynene var mørke og satt i huler. Ører, nese og munn, var mindre enn våre, og leppene var svært tynne. Vesenet var omlag halvannen meter høyt og så svært skrøpelig ut. Det hadde en hvit drakt på som satt helt inntil kroppen og dekket alt på nær hodet og hendene. Ansiktet var gråhvitt.

Så snakket vesenet – men leppene beveget seg ikke. På perfekt engelsk med amerikansk aksent sa det noe i retning av: – Har du det bra? Moody svarte ja. – Hvis du kunne røre på deg, ville du så la være med å slå fra deg?

– Jeg forsikret ham om at jeg skulle forholde meg passiv, sa Moody videre. – Deretter berørte han meg med en metallstang som var omtrent 15 centimeter lang og 1 centimeter tykk. Med det samme gjenvant jeg muskelkontrollen ... og samtidig forsvant min frykt.

Vesenet, som tydeligvis var en slags leder, hjalp meg ned fra bordet. Jeg befant meg i et sirkulært, hygienisk rent rom, nesten som en operasjonsstue. Gulvet var hardt og metallisk, og rommet hadde tre buede dører. Det var en kvalmende søt lukt i luften, akkurat som brent sukker eller melasse. Belysningen var indirekte, det så ut til at veggene glødet.

Moody sa at han var svært interessert i å få vite hvordan ufoet kunne fly og ba lederen om å få se dets fremdriftssystem. Han ble forbauset over at vesenet gikk med på anmodningen. – Vi gikk inn i et annet rom, som merkelig nok virket like stort som hele fartøyet hadde sett ut fra utsiden. Det var som om det indre fartøyet var større enn det ytre. I det andre rommet befant det seg også tre andre vesener. To av dem svedde en halv centimeter over gulvet. Den tredje kommuniserte med lederen, og stemmen var tydelig feminin. Det hun sa

lød som en blanding av tysk og kinesisk. Det var to pilotseter i rommet, og de var plassert foran et flatt panel med et håndtak på. Lederen sa til meg at jeg skulle stille meg på en bestemt kvadratmeter på gulvet. Da jeg gjorde det begynte det å falle og førte oss til rommet nedenunder. Den øverste delen av de tre kulene jeg hadde sett på undersiden av ufoet, stakk opp fra gulvet i dette rommet.

Kulene var gjennomskjennelige og inneholdt noe som lignet store diamanter eller krystaller. På hver side av hvert krystall var det staver som falt inn mot krystallen. Jeg ba lederen forklare meg hvordan dette systemet virket, og han svarte. – Ikke prøv å forstå det. Så tilføyde han: – Hvis dere bare tenkte dere litt om, så kunne dere selv utvikle dette systemet.

Forts. neste nr.